

Енді Блутон
Ініс Брайтон

СЛАВЕТНА П'ЯТІРКА

П'ятеро знову
на острові Кирін

ХАРКІВ
«ФІЛІО»
2023

Купити книгу на сайті kniga.biz.ua >>>

Розділ 1

ЛИСТ ДЛЯ ДЖОРДЖІ

Енн сиділа у кутку вітальні й намагалась робити уроки, аж раптом до кімнати увірвалась її кузина Джорджа.

Джорджа — не хлопець; це дівчинка на ім'я Джорджина, але їй завжди хотілось бути хлопцем, от вона й наполягала, щоб її кликали Джорджа. Тому всі її так і звали. У неї було коротке кучеряве волосся, а очі злісно блищали, коли вона підійшла до Енн.

— Енн! Я щойно отримала листа з дому — і що ти думаєш? Батько хоче приїхати на мій острів, щоб зайнятися чимось особливим — побудувати якусь вежу чи ще щось таке на подвір'ї замку!

Решта дівчат задоволено підвели голови, а Енн простягнула руку по лист, яким розмахувала Джорджа. Всі знали про маленький острів у бухті Кирін, що належав Джорджі. Острів Кирін — це невеликий острівець, посеред якого розташовувався старий зруйнований замок — там знайшли собі прихисток кролики, чайки та галки.

Там були підземелля, в яких Джорджа з кузенами пережили кілька захопливих пригод. Колись острів належав мамі Джорджі, яка передала його згодом доньці. Джорджа дуже лютувала, коли хтось зазіхав на острів Кирін. То був її острів. Ніхто не міг там жити чи навіть ступати на нього без її дозволу.

А от тепер її батько пропонує поїхати й навіть збудувати там якусь майстерню! Боже мій! Джорджа аж почервоніла від роздратування.

— Усі дорослі такі: дарують тобі щось, а потім поведуться так, ніби воно належить їм. Я не хочу, щоб батько жив на моєму острові й будував там свої потворні недолугі сараї.

— Ох, Джорджо, ти ж знаєш, що твій батько — відомий науковець, йому потрібно працювати в тиші, — відповіла Енн, забираючи листа. — Я думаю, ти зможеш позичити йому острів на трішки, ні?

— Є безліч інших місць, де він може працювати в тиші, — не вгавала Джорджа. — Господи, я сподівалась, що ми зможемо поїхати туди на весняних канікулах. Узяти наш човен, їжу і всяке таке — як ми колись робили. А тепер так не вийде, якщо тато справді поїде туди.

Енн прочитала листа. Він був від мами Джорджі.

«Люба Джорджо, гадаю, варто тобі відразу ж сказати, що твій батько вирішив трохи пожити на острові Кирін, щоб закінчити кілька важливих експериментів, над якими він працює. Йому потрібно буде збудувати будівлю — щось на кшталт вежі, мені здається. Виявляється, йому потрібне місце, де буде абсолютна тиша і повна ізоляція. А також — з якихось причин — де навколо буде вода. Саме вода вкрай необхідна для його експерименту.

Я не хочу, щоб ти засмучувалась, моя люба. Я знаю, що ти вважаєш, що острів Кирін тільки твій, але тобі варто ділитись ним із родиною, особливо коли це потрібно для чогось такого важливого, як наукова робота твого батька. Він думає, що ти з радістю позичиш йому острів, але я знаю твоє ставлення до цього, тож виріши-

ла написати тобі, перш ніж ти приїдеш і побачиш, що він уже облаштувався там і побудував вежу».

У листі ще йшлося про якісь інші справи, але Енн це не цікавило. Вона глянула на Джорджу.

— Ох, Джорджо! Я не розумію, чому ти не хочеш позичити батьку острів Кирін на якийсь час! Я була б не проти, якщо б мене просив мій батько — якби я тільки мала власний острів!

— Твій тато спершу б поговорив з тобою і запитав дозволу, чи ти не проти, — насуплено промовила Джорджа. — Мій батько так ніколи не робить. Він чинить завжди так, як йому хочеться, і ні в кого нічого не питає. Я думаю, він би міг мені сам написати. Як це мене дратує!

— Джорджо, тебе роздратувати дуже легко, — засміялась Енн. — Ну не хмурся на мене так. Це не я позичаю острів без твого люб'язного дозволу.

Проте Джорджа не всміхнулась у відповідь. Вона забрала листа у подруги і насуплено взялась його перечитувати.

— Тільки подумати, усі мої чудові плани на канікули зіпсовані! — обурено мовила вона. — Ти ж знаєш, який гарний острів Кирін у великодній час — первоцвіти, улєкс, кроленята. Джуліан, Дік і ти могли б залишитись зі мною — ми не збирались разом ще з минулого літа, коли подорожували у фургонах.

— Так, я знаю. Це справді невдача, — сказала Енн. — Було б просто чудово, якби ми поїхали на острів і залишились там на всі канікули. Але можливо, твій тато не заперечуватиме? Нам же зовсім не обов'язково йому заважати.

— Ти так кажеш, ніби жити на острові Кирін з татом — це те ж саме, що жити там самим, — похмуро промовила Джорджа. — Ти ж знаєш, то було б жахливо.

Звісно ж, Енн теж здавалось, що на острові Кирін було б не дуже весело, якби там був дядько Квентін. Батько Джорджі був запальним та нетерплячим чоловіком, а коли здійснював свої експерименти, то ставав зовсім нестерпним. Його дратував найменший шерех.

— О Боже, як він кричатиме на галок, щоб ті замовкли, а також на галасливих чайок! — сказала Енн, хихочучи. — Не думаю, що острів Кирін видасться йому таким спокійним, як він собі уявляє!

На обличчі Джорджі з'явилась тінь посмішки. Вона склала листа і відвернулася.

— Ну, гадаю, що це саме те, чого він так прагне, — зауважила вона. — Мені б не було так прикро, якби тато все ж спитав у мене дозволу.

— Він би нізащо цього не зробив! — відповіла Енн. — Йому б і на думку такого не спало. Заради Бога, Джорджо, не варто весь день скніти над своїми проблемами. Спустиись до будок і вигуляй Тіммі. Він тебе швиденько розвеселить.

Тімоті — це собака Джорджі, якого вона любила всім серцем. Це був великий, неохайний коричневий дворняжка із таким довгим хвостом, що було аж смішно, а ще широчезною пашею, аж здавалось, наче він посміхається. Усі четверо кузенів любили його. Пес був дуже приязним і люблячим, таким жвавим і милим. Він частенько потрапляв з дітлахами у пригоди. П'ятірка завжди весело проводила час разом.

Джорджа пішла по Тіммі. Їхня школа дозволяла учням тримати домашніх улюбленців. Якби було інакше, то Джорджа не пішла б до такої школи! Вона і дня не могла пережити без Тіммі.

Тіммі почав радісно гавкати, щойно Джорджа підійшла. З її лица одразу ж зник похмурий вигляд, і вона посміхнулась. Дорогий Тіммі, любий вірний Тіммі — він кращий за будь-кого з людей! Він завжди був на її боці, завжди був їй другом, хай що б вона робила. Ну а для Тіммі не було у світі нікого кращого за Джорджу.

Незабаром вони разом бігли полями, і Джорджа розмовляла з Тіммі, як це робила завжди. Вона розповіла йому про те, що тато позичає їй острів Кирін. Тіммі погоджувався з кожним її словом. Він слухав так, наче все розумів, і навіть коли кролик пробіг перед ними, Тіммі не відійшов від своєї хазяйки. Він завжди знав, коли Джорджа сумувала.

Кілька разів він лизнув їй руку. Коли Джорджа вернула до школи, то почувалася набагато краще. Вона взяла Тіммі з собою, пронісши його через бічний вхід. Собакам не дозволяли заходити до самої будівлі школи, але Джорджа, точнісінько як її татусь, робила так, як їй хотілось.

Вона поквапила Тіммі до своєї спальні. Він шмигнув під ліжко і влігся там. Його хвіст тихенько постукував по підлозі. Він знав, що це означає. Джорджа хотіла комфорту вночі, який надавала його присутність! Коли погасять світло, він зможе застрибнути на ліжко і вклас-тись у ногах. Його карі очі світилися від щастя.

— А тепер лежи тихенько, — наказала Джорджа і вийшла з кімнати до інших дівчат. Вона знайшла Енн, яка була зайнята написанням листа своїм братам — Джуліану та Діку — у школу.

— Я розказала їм про острів Кирін і те, що твій тато хоче його позичити, — сказала Енн. — Джорджо, ти б не хотіла приїхати до нас на цих канікулах, замість того

щоб ми приїжджали на острів Кирін? Так ти не будеш дутись весь час через те, що твій тато на острові.

— Ні, дякую, — одразу ж відповіла Джорджа. — Я поїду додому. Хочу приглянути за татом. Не хочу, щоб він підірвав острів Кирін під час одного зі своїх експериментів. Ти ж знаєш, що він тепер працює з вибухівкою, правда ж?

— Отакої... Атомні бомби чи щось таке? — запитала Енн.

— Не знаю, — відповіла Джорджа. — Ну, в будь-якому разі нам варто залишитись у Кирін-котеджі, щоб скласти мамі компанію. Їй буде зовсім самотньо, якщо батько буде на острові. Я думаю, він візьме з собою їжу і все інше.

— Зате якщо твого тата не буде в Кирін-котеджі, нам не доведеться ходити навшпиньки й перешіптуватись, — зауважила Енн. — Ми зможемо галасувати скільки заманеться. Ну розвеселися ж, Джорджо!

Проте Джорджа досить довго не могла позбутись смутку, який викликав лист матері. Навіть присутність Тіммі з нею в ліжку кожної ночі, аж поки його не знайшла розлючена вчителька, не могла виправити це розчарування.

Навчальний семестр стрімко добігав кінця. Настав квітень, принісши з собою сонячні дні та зливи. Канікули все наближались! Енн радісно думала про Кирін з його піщаними пляжами, блакитним морем, рибальським човном і чудовими прогулянками скелями.

Джуліан і Дік теж із нетерпінням чекали канікул. Цей семестр вони закінчували одночасно з дівчатами! Можна буде зустрітись у Лондоні й поїхати до Кирін-котеджу разом. Ура!

Нарешті настав цей день. Валізи були звалені на купу в холі. Приїхало кілька машин, щоб забрати дітей, які жили відносно близько. Також під'їхали шкільні автобуси, щоб відвезти решту дітей до станції. Стояв жахливий галас, усі верещали. Крізь цей гул неможливо було почути вчительок.

— Можна було б подумати, що всі діти просто збожеволіли, — сказала одна з них іншій. — Ох, слава Богу, вони сідають в автобуси. Джорджо! От тобі обов'язково гнати коридором зі швидкістю 60 миль на годину, та ще й разом з Тіммі, який, здається, зараз усю душу вигавкає?

— Так, обов'язково, обов'язково! — скрикнула Джорджа. — Енн, ти де? Іди й сідай в автобус. Тіммі зі мною. Він знає, що вже канікули. Ходімо, Тіммі!

До станції вирушила юрба дітей, які голосно співали. Усі вони залетіли у потяг.

— Чур я тут сиджу! Хто взяв мою валізу? Вийди, Гетті, ти ж знаєш, що твій собака не може бути з моїм разом. Вони будуть гризтись. Ура, свисток! Рушаймо!

Локомотив повільно викотився зі станції, тягнучи за собою вагони, вщерть переповнені дівчатами, що рушали на канікули. Він їхав крізь тихі села, крізь маленькі містечка та селища, а тоді крізь задимлене передмістя Лондона.

— Потяг хлопців прибуває за дві хвилини перед нашим, — сказала Енн, висовуючись з вікна, поки потяг повільно заїжджав на станцію в Лондоні. — Якщо він прибув вчасно, то вони напевно вже чекають нас на платформі. О, дивись, Джорджо, дивись — вони он там!

Джорджа теж висунулась з вікна.

— Привіт, Джуліане! — крикнула вона. — Ми тут! Привіт, Діку! Привіт, Джуліане!

Зміст

<i>Розділ 1. Лист для Джорджі</i>	3
<i>Розділ 2. Знов у Кирін-котеджі</i>	10
<i>Розділ 3. Подорож до острова Кирін</i>	18
<i>Розділ 4. Де ж дядько Квентін?</i>	25
<i>Розділ 5. Таємниця</i>	32
<i>Розділ 6. На скелі</i>	40
<i>Розділ 7. Суперечка</i>	47
<i>Розділ 8. У каменоломні</i>	54
<i>Розділ 9. Джорджа робить відкриття і виходить з рівноваги</i>	62
<i>Розділ 10. Дивний сигнал</i>	70
<i>Розділ 11. Джорджа ухвалює непросте рішення</i>	78
<i>Розділ 12. Стара мапа</i>	86
<i>Розділ 13. Пообіддя з Мартіном</i>	93
<i>Розділ 14. Джорджа здивована</i>	100
<i>Розділ 15. Посеред ночі</i>	107
<i>Розділ 16. У печерах</i>	114
<i>Розділ 17. Нарешті з Тіммі</i>	121
<i>Розділ 18. О пів на п'яту ранку</i>	129
<i>Розділ 19. Зустріч з Мартіном</i>	136
<i>Розділ 20. Напруга зростає!</i>	143
<i>Розділ 21. Кінець пригоді!</i>	150